

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Jany Volkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Z. p. R., s. p. v likvidaci, IČO X**
sídlem T. 622/11, P. 6 – Ř.
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Machem
sídlem Victora Huga 377/4, Praha 5 - Smíchov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2019, č. j. 22197/19/5100-31462-708633,
ve věci daně z nemovitých věcí,**

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29. 5. 2019, č. j. 22197/19/5100-31462-708633, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Macha, advokáta se sídlem Victora Huga 377/4, Praha 5 – Smíchov.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci dne 26. 7. 2019 se žalobce domáhal, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2019, č. j. 22197/19/5100-31462-708633 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 8. 10. 2018, č. j. 1836820/18/3101-70461-809481, a toto rozhodnutí správce daně potvrdil. Správce daně uvedeným rozhodnutím vyměřil žalobci podle § 13a zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí (dále jen „zákon o dani z nemovitých věcí“), daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2016 ve výši 19 727 Kč.

B) Žaloba

2. Žalobce navrhoval, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a rozhodnutí správce daně. Měl za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, důvody rozhodnutí jsou nesrozumitelné, současně se domníval, že správní orgány učinily nesprávný výklad na věc se vztahujících právních předpisů. Dle žalobce také došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, jelikož správní orgány nezohlednily a řádně nevyhodnotily předložené důkazy. Žalobce dále namítal, že postup žalovaného při posouzení jednotlivých nároků na osvobození od daně byl nekonzistentní.
3. Žalobce upozornil na to, že u pozemků, kterým bylo přiznáno osvobození na základě § 4 odst. 1 písm. l) a o) zákona o dani z nemovitých věcí (pozemky veřejně přístupných parků, prostor a sportovišť, pozemky zastavěné stavbou podle stavebního zákona, která je dálnicí, silnicí, místní komunikací, veřejnou účelovou komunikací, stavbou drah a na dráze, leteckou, vodních cest a přístavů, pokud jsou v souladu s kolaudačním rozhodnutím nebo kolaudačním souhlasem stavebního úřadu užívány k veřejné dopravě, a to v rozsahu zastavěné plochy těchto staveb, a jiné pozemky určené pro veřejnou dopravu), žalovaný vyslovil, že nelze použít formální výklad § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí a je třeba zkoumat skutečné využití těchto pozemků. Zcela opačný – ryze formální – výklad však žalovaný použil u předmětných nemovitostí při výkladu § 4 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí.
4. Žalobce brojil zejména proti tomu, že správní orgány u pozemků parc. č. X v k. ú. N. V., parc. č. X v k. ú. N. V.e, parc. č. X v k. ú. V. u J.a, parc. č. X v k. ú. V. u J., parc. č. X v k. ú. V. u J., parc. č. X v k. ú. V. B., parc. č. X v k. ú. K., parc. č. X v k. ú. K., parc. č. X v k. ú. B. u O., parc. č. X v k. ú. B. u V. L., parc. č. X v k. ú. B. u V. L., parc. č. X v k. ú. H. u J., parc. č. X v k. ú. H. u J., parc. č. X v k. ú. Ch., parc. č. X v k. ú. N. L., parc. č. X v k. ú. P. Ž., parc. č. X v k. ú. P. Ž., parc. č. X v k. ú. P. Ž., parc. č. X v k. ú. P. Ž., parc. č. X v k. ú. P. Ž., parc. č. X v k. ú. Ž., parc. č. X v k. ú. B. u Š., parc. č. X v k. ú. B. u Š., parc. č. X v k. ú. B. u Š., parc. č. X v k. ú. S. u L., parc. č. X v k. ú. Ž., parc. č. X v k. ú. Ž., stavba bez č. p. na parc. č. X v k. ú. Z. n. M., stavba bez č. p. na parc. č. X v k. ú. Ž. (dále jen „nemovitosti“) neuznaly osvobození od daně z nemovitých věcí dle § 4 odst. 1 písm. a), odst. 3 a § 9 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí. Žalobce však měl za to, že předmětné nemovitosti měly být na základě uvedených ustanovení od daně osvobozeny. Zákon o dani z nemovitých věcí nárok na osvobození od daně sice podmiňuje splněním dvou kumulativních znaků: a) nemovitá věc musí být ve vlastnictví státu a b) nesmí být užívána k podnikání, pronajímána nebo propachtována, oba znaky však žalobce naplnil.
5. Podle žalobce není mezi účastníky sporu o tom, že jsou nemovitosti ve vlastnictví státu. Proto je pro posouzení osvobození od daně předmětných nemovitostí rozhodné, jaký je

skutečný účel jejich užívání, tedy zda jsou užívány k podnikání či nikoli, resp. pronajímány nebo propachtovány.

6. Žalobce v této souvislosti uvedl, že Z. p. R. byl zrušen dne 30. 6. 2008 a tím vstoupil do likvidace, která i nadále probíhá, přičemž již před vstupem do likvidace došlo k výmazu činností, které představují podnikání ve smyslu § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. K dnešnímu dni je u žalobce v obchodním rejstříku evidována činnost spočívající toliko v provozování zemědělské výroby, vypořádávání restitučních nároků oprávněných osob, vypořádávání hospodářské činnosti podniku, provedení smluvního převodu práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, poskytování služeb nevýrobní povahy pro Pozemkový fond. Žalovaný nesprávně dovozuje, že žalobce i nadále podniká, z toho, že jednotlivé činnosti jsou v obchodním rejstříku zahrnuty v části „předmět podnikání“, aniž by zkoumal skutečnou povahu uvedených aktivit. Podle žalobce však skutečnost, že je určitá činnost uvedena v obchodním v sekci označené jako „předmět podnikání“, neznamená, že se jedná o činnost naplňující znaky podnikání, a to zejména u podniku v likvidaci.
7. Žalobce ve správním řízení předložil celou řadu důkazů [např. odpověď na výzvu k odstranění pochybností ze dne 8. 7. 2018 pod č. j. 1514178/18; odpověď na výzvu k prokázání skutečností ze dne 24. 8. 2018 pod č. j. 1714384/18, kopii odpovědi Ministerstva financí České republiky ze dne 1. 10. 1998, kde Ministerstvo financí České republiky odkazuje na osvobození dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí v případě, že pozemek není využíván k podnikatelské činnosti nebo pronajímán; kopii rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 5. 6. 2008, kterým se zrušuje Zemědělský podnik Rázová, státní podnik, usnesení vlády České republiky ze dne 27. 4. 2005 č. 503 k řešení ukončování existence státních statků, založených podle zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, a další], přičemž žalovaný uzavřel, že *„žádný z předložených důkazních prostředků neprokazuje, že předmětné pozemky neslouží k podnikání.“* Z uvedeného vyplývá, že se žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval skutečnou činností žalobce a způsobem využití dotčených pozemků a zcela rezignoval na materiální pojetí posouzení podmínek pro osvobození od daně.

C) Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 11. 2019 navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a doplnil, že podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí lze pozemky osvobodit pouze v případě, jsou-li splněny podmínky dané § 4 odst. 3 téhož zákona. Rovněž je tomu tak u staveb nebo zdanitelných jednotek, které lze podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí osvobodit od daně pouze za splnění podmínek v § 9 odst. 4 téhož zákona.
9. Žalovaný dále vyslovil, že vstup státního podniku do likvidace nemá vliv na to, že státní podnik nadále svým jménem a na vlastní odpovědnost provozuje podnikatelskou činnost za účelem plnění významných strategických, hospodářských a dalších zájmů státu. Okamžikem zahájení likvidace podnikatelská činnost subjektu nekončí, neboť likvidace představuje právní postup vedoucí k ukončení podnikání. Vstupem do likvidace je subjekt nadále vázán již probíhajícími závazky a nelze dospět k závěru, že činnost směřující k ukončení podnikání nemůže generovat zisk. K zániku subjektu dochází až výmazem z obchodního rejstříku, k čemuž u žalobce zatím nedošlo.

10. Podle žalovaného žalobce ve správním řízení žádným způsobem neprokázal, že mu toto osvobození od daně náleží, tj. že předmětné nemovité věci neslouží k podnikání. V případě uplatnění nároku na osvobození od daně spočívá důkazní břemeno na žalobci, který předloženými důkazními prostředky neprokázal své tvrzení o tom, že nemovité věci jsou osvobozeny od daně, protože neslouží k podnikání.

D) Replika žalobce

11. Žalobce ve své replice ze dne 17. 10. 2019 zopakoval, že žalovaný nijak neodůvodnil nekonzistentní postup při posuzování nároku žalobce na osvobození od daně u pozemků podle § 4 písm. l) a o) zákona o dani z nemovitých věcí, u kterých žalovaný zdůraznil, že nelze v těchto případech aplikovat formální výklad, nýbrž je nutno zkoumat skutečné využití těchto pozemků. Žalovaný však formalistický výklad aplikoval v případě rozhodování o osvobození uplatněného žalobcem na základě § 4 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí, příp. § 9 odst. 1 písm. a) a odst. 4 téhož zákona.
12. Dále uvedl, že žalovaný ani správce daně nezkoumali skutečnou činnost žalobce a způsob využití předmětných nemovitých věcí. Vzhledem k tomu, že již před vstupem do likvidace došlo k výmazu podnikatelských činností, nemohla být v roce 2018 na předmětných pozemcích podnikatelská činnost realizovaná. Podle žalobce však i kdyby z obchodního rejstříku vymazány nebyly, platí podle judikatury Nejvyššího správního soudu, že při posuzování podmínek pro osvobození od daně je nutno zkoumat skutečný obsah činnosti vykonávané žalobcem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 5 Afs 73/2012-4).
13. Žalobce se neztotožnil s tvrzením žalovaného, že neunesl důkazní břemeno, jelikož na podporu svých tvrzení o splnění podmínek pro osvobození od daně navrhl řadu důkazních prostředků, které žalovaný nevyhodnotil a pouze paušálně konstatoval, že žádný z těchto důkazních prostředků neprokazuje, že předmětné pozemky neslouží k podnikání. Postup žalovaného je tak nepřezkoumatelný.

E) Vyjádření žalovaného k replice žalobce

14. Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce ze dne 14. 11. 2019 uvedl, že při posuzování nároku žalobce na osvobození od daně nepostupoval nekonzistentně, pouze spolu se správcem daně zohlednil všechny okolnosti a posoudil možnost osvobození od daně u každého pozemku jednotlivě. Žalobce v daňovém přiznání uvedl pozemky, které jsou v katastru nemovitostí evidovány jako ostatní plocha – dráha, silnice nebo komunikace, přičemž podle § 4 odst. 1 písm. o) zákona o dani z nemovitých věcí jsou osvobozeny od daně pozemky sloužící jako komunikace. Osvobození podle § 4 odst. 1 písm. l) zákona o dani z nemovitých věcí lze uplatnit u pozemků, jejichž základním účelem je umožnit široké veřejnosti přístup na určité místo. Formální výklad § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí ve vztahu k § 4 odst. 1 písm. l) téhož zákona nelze aplikovat z důvodu, že v případě osvobození veřejné přístupných parků, prostor a sportovišť se vychází ze skutečného stavu využití těchto pozemků. Smyslem tohoto osvobození je skutečnost, že tyto pozemky jsou užívány veřejností k zákonem stanovenému účelu, který je veřejně prospěšným. Nárok na osvobození od daně v souvislosti s § 4 odst. 1 písm. a) a § 9 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí je spjat přímo s osobou poplatníka, tj. Českou republikou, kdy jsou osvobozeny pozemky a stavby v jejím vlastnictví.

F) Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce na základě výzvy k podání daňového přiznání ze dne 11. 5. 2018, č. j. 1073568/18/3101-70461-809481, podal dne 25. 5. 2018 přiznání k dani z nemovitých věcí na rok 2016. Po přezkoumání podaného daňového přiznání vznikly správci daně pochybnosti o správnosti, průkaznosti, pravdivosti a úplnosti údajů v něm uvedených.
16. Na základě ukončeného postupu k odstranění pochybností správce daně stanovil daň z nemovitých věcí na rok 2016 platebním výměrem ze dne 8. 10. 2018, č. j. 1836820/18/3101-70461-809481, ve výši 19 727 Kč.
17. Dne 6. 11. 2018 bylo správci daně doručeno odvolání proti předmětnému platebnímu výměru, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a platební výměr ze dne 8. 10. 2018 potvrdil. Zabýval se třemi skupinami nemovitých věcí, přičemž část nemovitých věcí dle § 4 odst. 1 písm. o) a l) zákona o dani z nemovitých věcí od daně osvobodil, u předmětných nemovitostí s odkazem na § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí naplnění podmínek pro osvobození od daně neshledal.

G) Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobce podal žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.
19. Krajský soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O věci uvažil takto:
20. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by musel rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit. Krajský soud zjistil, že napadené rozhodnutí je vnitřně nekonzistentní a neobsahuje dostatečné osvětlení dále popsanych důvodů, což bránilo řádnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.
21. Krajský soud po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že jednotlivé úvahy žalovaného nejsou ve vzájemném souladu, jelikož žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí vyvodil, že předmětné nemovitosti nelze od daně osvobodit již z prostého postavení žalobce jako podnikatele, následně však vyslovil, že žalobce nepředložil důkazy o tom, že předmětné nemovitosti neslouží k podnikání. Tyto úvahy jsou však v rozporu.
22. Žalovaný v bodě 25 až 28 napadeného rozhodnutí nejprve vysvětlil, že u předmětných nemovitostí nedošlo k naplnění podmínek dle § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí.

23. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí *od daně z pozemků jsou osvobozeny pozemky ve vlastnictví České republiky. Podle § 4 odst. 3 věty první téhož zákona pozemky uvedené v odstavci 1 písm. a) jsou osvobozeny od daně z pozemků, nejsou-li užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány; jsou-li tyto pozemky pronajaty nebo propachtovány obci, kraji nebo organizační složce státu anebo příspěvkové organizaci, jsou osvobozeny za předpokladu, že nejsou užívány k podnikání.*
24. Žalovaný vyslovil, že žalobce – státní podnik – jako právnická osoba provozuje podnikatelskou činnost s majetkem státu, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Majetek, včetně nemovitých věcí, se kterým státní podnik hospodáří, tvoří majetkovou podstatu tohoto podniku. Jde o majetek ve vlastnictví státu, který byl přenechán státnímu podniku pro jeho podnikání a pro jeho podnikatelské záměry. Státní podnik má právo a také povinnost majetek státu držet, užívat jej, provádět soustavná opatření k jeho ochraně a nakládat s ním v zájmu dosahování co nejlepších hospodářských výsledků a uspokojování společenských potřeb a zájmů. Žalovaný měl tedy za to, že ke státnímu podniku je třeba přistupovat jako k podnikatelskému subjektu, u kterého osvobození od daně dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí nelze uplatnit.
25. V bodě 29 napadeného rozhodnutí se však následně žalovaný zabýval žalobcem předloženými důkazy ve správním řízení a vyslovil, že žádný z předložených důkazních prostředků neprokazuje, že předmětné pozemky neslouží k podnikání, tj. že se jedná o nemovité věci osvobozené od daně. Totožné úvahy učinil žalovaný i ve vyjádření k žalobě, ve kterém sdělil, že „*v případě uplatnění nároku na osvobození od daně spočívá důkazní břemeno vždy na poplatníkovi. Pokud tedy žalobce v podaném daňovém přiznání uplatňoval nárok na osvobození od daně, leží v tomto směru důkazní břemeno na něm – v souladu s ustanovením § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení. Žalovaný opětovně konstatuje, že žalobcem předložené důkazní prostředky neprokazují jeho tvrzení o tom, že nemovité věci jsou osvobozeny od daně, protože neslouží k podnikání*“. Žalovaný tak v témže rozhodnutí vyvozoval závěry z důvodu neunesení důkazního břemene žalobce. Podle krajského soudu shora uvedené závěry vedle sebe neobstojí.
26. Měl-li žalovaný za to, že pro posouzení věci je bez dalšího rozhodující povaha žalobce jako podnikatele a tedy nedošlo k naplnění podmínek § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí, nemohl se již dostat dalšímu kroku a posuzovat, zda žalobcem předložené důkazy prokazují či neprokazují, zda předmětné nemovitosti slouží k podnikatelským účelům. Pokud tak žalovaný učinil, jdou jeho úvahy proti sobě, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
27. Krajský soud dále zjistil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně neodůvodnil rozdíly při výkladu § 4 odst. 1 písm. a) a l) ve spojení s § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí. Žalovaný při úvaze o osvobození nemovitých věcí od daně podle § 4 odst. 1 písm. l) zákona o dani z nemovitých věcí dospěl k závěru, že je třeba § 4 odst. 3 zákona o dani z příjmů vykládat neformálním způsobem. Následně však vyslovil, že v případě osvobození od daně dle § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona je třeba naopak použít formální výklad § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí, zohledňující toliko postavení státního podniku jako podnikatele.

28. Podle § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí *pozemky uvedené v odstavci 1 písm. a) jsou osvobozeny od daně z pozemků, nejsou-li užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány; jsou-li tyto pozemky pronajaty nebo propachtovány obci, kraji nebo organizační složce státu anebo příspěvkové organizaci, jsou osvobozeny za předpokladu, že nejsou užívány k podnikání. Pozemky uvedené v odstavci 1 písm. d) až g), l), r), t) a u) jsou osvobozeny od daně z pozemků, nejsou-li užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány. Pozemky uvedené v odstavci 1 písm. a), b) a t) jsou osvobozeny od daně z pozemků, není-li k nim zřízeno právo stavby.* Citované usnesení se tak vztahuje jak na § 4 odst. 1 písm. a), tak na písm. l) zákona o dani z nemovitých věcí, přičemž podmínka „*nejdou-li užívány k podnikání*“ je uvedena jak v souvislosti s písmenem a), tak s písmenem l) ustanovení § 4 odst. 1 citovaného zákona. U všech nemovitých věcí není sporné, že jsou ve vlastnictví žalobce jako státního podniku. Dle krajského soudu žalovaný rozdílný přístup k výkladu § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí v napadeném rozhodnutí dostatečně nevysvětlil a současně u osvobození nemovitých věcí od daně podle § 4 odst. 1 písm. l) zákona o dani z nemovitých věcí učinil pouze obecnou úvahu, aniž by se zabýval jednotlivými pozemky a vysvětlil, zda jsou podmínky dle § 4 odst. 3 a § 4 odst. 1 písm. l) zákona o dani z nabytí nemovitých věcí skutečně dodrženy (a neučinil tak ani správce daně ve svém rozhodnutí).

H) Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud zrušil napadené pro nepřezkoumatelnost spočívající ve výše popsaných nedostatcích jeho odůvodnění dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení jednání. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce v celkové výši **15 342 Kč** tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování advokátem, stanovené v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), jako odměna za zastupování ve výši 9 300 Kč za 3 provedené úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, replika žalobce ze dne 17. 10. 2019) dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. 3 100 Kč za jeden úkon, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč dle § 13 odst. 4 AT, tj. 300 Kč za jeden úkon právní služby. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, náleží mu zvýšení odměny a hotových výdajů o 21 % z částky 10 200 Kč, tj. 2 142 Kč.
31. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 18. prosince 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.